భాషన్నా తెలీదు

నేను కొవ్వూరులో పెద్దబోగీలో ఎక్కాను. నిండా ప్రజలున్నారు. కూతోడానికి చోటులేక తలుపు దగ్గరగా కూచున్న ఉత్తర హిందూ స్థానం వాళ్లని మాటలు తీసి జాగా చెయ్యమని సౌజ్ఞ చేశాను. అయ్యో ఠ్ఠానికి వీల్లేదని ఆపాటు భాషలో గోలచేశారు. నాకు కోపం వొచ్చి మాట్లు లెత్తి కిటికీలోంచి పారేస్తానని దడిపించాను. ప్రాణం పోతున్నట్టు అరుస్తో చేతు లడ్డంపెట్టి లేచాడో ముసలివాడు. వాడిపక్కన వున్న పిల్ల కళ్ళు వాడిగోలని చూసి నవ్వుతున్నాయి. నోరుమాత్రం కళ్లతో సంబంధం లేకుండా యేదో అరుస్తోంది. సరదా పుట్టి ఆ మాట సక్కడే పడేసి ఆ స్థలంలో కూలపడ్డాను. తరవాతకూడా నామొహం చూస్తో ఆ కళ్లు నవ్వుతోనే వున్నాయి. కాని ఆనోరు కోపంగా గొణుగుతోంది. నల్లగారేగి కళ్లమీదా చెంపలమీదా, జీరాడేజుట్టూ, ఆంధ్రదేశములో ఎక్కడా వినపడని పొడుగూ చురుకూ వినముకూ' మూర్ఛల్లో మాటలు పడుతున్న కళ్లూ, ఆమె మొహాన్ని చాలా ఆకర్షకంగా చేశాయి. గట్టిగా బిగించిన రొమ్ము, గుండ్రని గట్టితొడలూ, నున్నని బుజాలూ, దుమ్ముకొట్టిన బట్టలు కూడా దాచలేకపోయినాయి. మరీ తేరిపార చూస్తే పోకిరిగా వుంటుందని తన సైతిమీదనించి యేంచూస్తున్నా నా అనీ ముసలాడు అనుమానపడతా డేమోననీ "శాసనింగ్" లేచి నామనసుని బంధించాలని ప్రయత్నిస్తున్నాను. కాని ఆ నవ్వుతో మాయిద్దరికీ ఏర్పడ్డ రహస్యస్నేహం నా మనసుని తొందరపెడుతోనే వుంది. పట్టుకింద నాబుజం చక్కిలిగింత 'ఫీల్'యింది. ముసలాడు వాడబ్బులకోసం వెతుకుతున్నాడా అని చప్పున పక్కకి కళ్లువాల్చి చూశాను. బల్లుల లాగు రెండు పల్చనివేళ్లు నా బుజానికీ ఆనుకునేబల్లకీ మధ్య నున్నాయి. మెరిసే రెండుకళ్లు ముఖాలెత్తి నన్ను చూసి నవ్వాయి. ఆ వేళ్లకి చెందిన చెయ్యి ముసలివాడి వెనకనించి నావేపు చాచుకుని వుంది. ఇటునించి ఆమెవంక చూశాను. గోదావరి నీలజలాన్ని కళ్లలో ప్రతిఫలింపచేస్తో, స్వదేశపరత్వ గర్భీరత్వస్ఫురణలో మమ్మల్ని

రైలునీ మరచి ఏమెరగనట్టు కూచుంది. మెల్లిగా వేళ్లు నామెడనీ, నా వీపునీ ప్రేమతో తాకి, నాచేతుల్ని పట్టు వొదిల్చాయి. తిరిగితిరిగి ఒక్క చిరునవ్వుకై ఆమెముఖాన్ని వెతికాను. పైకి తిరిగిన ఆమె పెదవిలో ఒక్క మార్పూ లేదు. ఆమె వేళ్ళని వీపుతో నొక్కాను. మెల్లిగా చేతిని జాచాను, కాని ఆవొడుపూ ఆ నేర్పు మొగాడికి నాకు చాతనవుతుందా? ముసలివాడు చప్పున తిరిగి చూశి ఆమెతో కోపంతో ఏదో ఒక్కమాట అని వూరుకున్నాడు. గోదావరిలో రైలాగగానే మూటలు పట్టుకుని కిందికి దిగి ఆమెని దిగమన్నాడు. ఆమె దిగనంది. కోపంతో కేకలేశాడు. తన సలంనించి కదలక ఏదో వాదిస్తుంది. ఇట్లా రెండునిమిషాలు గోలపడి మూటలు కిందపారేశి, లోపలి కొచ్చి దాన్ని జుట్టు పట్టుకుని బరబర యీడ్చాడు. ఇద్దరుముగ్గురు సగంసగం ఆడపడపోయి తమ కెందుకని వూరుకున్నారు. పడుచు దానికోసం పోట్లాడడం అందరికీ యిష్టమే కాని భయమే, సిగ్గే. కిందికి లాగి గుండెలో గుద్ది, మూటలు దానిమీద పడేసి నడిపిస్తున్నాడు. ఒక్క నిమిషంలో మేమూ నలుగురైదుగురం కిందికి దిగాము. తక్కిన వాళ్లకి తమాషాగా వుందిగావును. కాని నాకాముసలాణ్ణి తన్ని, ఆమెని వొగలించాలని, అణుచుకున్నకొద్దీ తాపాను లేస్తోంది. నావంక నవ్వినచిరునవ్వు, నాబుజాల్ని తాకించిన మాధుర్యం, నాకోసం నావల్ల ఆమె పడుతున్న బాధ- కాని నేను పోట్లాడితే వీళ్ళందరూ ఏమనుకుంటారు? మధ్య నీ కెందుకంటే ఏం చెప్పను? అదిగాక ఈపిల్లకి మాత్రం ధైర్య ముంటుందా? వాడివేపే పలకదా? ఈమె చూపులు చూస్తే మాత్రం వాణ్ణి అక్షణాన కాల్చేట్టో, కత్తితో నరికేట్టో వున్నాయి. రాజమండ్రి స్టేషన్లోదిగి, వెళ్ళిచూశాను యింజనుపక్క పెట్టెలో వున్నారు యిద్దరూను. నన్ను చూసి, ఆదరణగా జాలిగా, ముఖం పెట్టింది, ఏంచెయ్యను? వెనక్కి వొచ్చాను. కాని యిట్లాంటివాడితో ఆమె యెంతబాధ పడుతో వుండాలి దినదినమూ? చెప్పుకునేందుకు, అర్థం చేసుకునేందుకు, తనభాషైనా తెలిసినవాళ్ళు లేక యీ పరదేశంలో వాడు చంపుతూ వుంటే—ఇంకా ఏంచేస్తాడో? యెక్కడికి వెళుతున్నారో? నామీద ఎంత ఆశపెట్టుకుందో? యెంత విశ్వసించిందో? కనుక్కుంటే? వెళ్ళి వాళ్ల పెట్టెలో యెక్కి యెదురుగా నుంచున్నాను.

చప్పున నురుగులుకక్కుతో లేచి మాట లాకి చేత్తో, ఆ పిల్ల జెబ్బ నొక చేత్తో పట్టుకొని దిగాడు. పక్కనున్న ఆడవాళ్ల పెట్టెలోకి ఆమెని తోసి, తను యింకో పెట్టెలో యెక్కాడు. కడియుందాకా నామనసు మనసులో లేదు. ఆ స్టేషన్లో వెళ్ళి ఆమె కెదురుగా ప్లాట్‌ఫారంమీద నుంచున్నాను. లోపలిదీపాల వెలుతురింకా బైటికిపడటంలేదు పొలాలమీద చల్లని గాలి వింతగా రైల్ని యిదేమిపోకవాఅని అనుమానంతో తాకి చూస్తోంది. కిటికీలోంచి జార్చినచెయ్యని పట్టుకున్నాను. ఆమెవేళ్లు నావేళ్ళపైన బిగుసుకున్నాయి. గంట కొట్టారు. ఆవేళ్లు వొదలలేను. నాకళ్ళు ఆమె మొహం నించి పొడుగాటిరోడ్డువైపు తిరిగాయి. దయ్యాల ఆవేడివేళ్ళని పట్టుకుని లోకమంతా యెంత దీర్ఘప్రయాణం చేసేసేం? రైలు కదలుతోంది. కొంచెం నడిచాను ఆగి ఆ చెయ్యని పట్టుకునేవున్నాను. రైలు ఆమెని లాగింది. ఆపెట్టెలో ఆమెకాక యింకో ముసలమ్మ మాత్రమే వుంది. నేనూ యెక్కుతే నేం? అని చెయ్యని అట్లానే పట్టుకుని రెండోచేత్తో తలుపు తెరిచాను. అది చూసి ఆమె చప్పున లేచి తలుపుకి అడ్డంగా నుంచుంది, రానీదు. నాప్రాణం చివుక్కుమంది, నేనింకా రైలువెంట నడుస్తున్నాను వెనక యెవరో కేక వేస్తున్నారు. చప్పున నాబుజంమీద చెయ్యేసి ఆమె నాపక్కకి దూకింది. అమ్మా, భాష రాకపోవడంవల్ల యెంత ప్రమాదం జరిగింది! నేను తనని దిగమని తలుపు తీశాననుకుంది. ముసలాయనా, మూటలూ, నాట్రంకూ దాంట్లో నాభార్య నాగవొత్తులూ, నా యల్. టీ. సర్టిఫికేటూ, నా కాకినాడ ప్రియురాలి వుత్తరాలూ, అన్నీ దూరంగా, యెర్రదీపం ముందు, నన్నుచూచి భయపడ్డట్టు పరిగెత్తుతున్నాయి. నిర్విణ్ణుణ్ణయి ఆమె మొహంవంక చూస్తో నుంచున్నాను. మాట్లాడక తెల్లబోయి, చిన్నపిల్లవలె నేనేమంటానో అని నావంక చూస్తో నుంచుంది. 'కావలిసే దిగావా?' అనీ, యింకేమో అడగబోయి, నవ్వొచ్చి వూరుకున్నాను. ఆమె ఉద్దేశమేమో! తెలీడ మెట్లా? ఎవరికైనా హిందుస్తానీ తెలుసు నేమో? కాని యీ వ్యవహారం యెవరికి చెప్పుకోను? నేమన్లో మనుషులందరూ వెళ్ళిపోయినారు. మాఆలోచనా సంఘంలో చేరతలిచినట్లు ఒక కుంటికుక్క వొచ్చి తోకాడించి మామొహాలు చూస్తో నుంచుంది.

టిక్కెట్లవాడొచ్చాడు. కాకివాడికి కొన్న టిక్కెట్లతని చేతులో పెట్టాను. ఈమెనడిగాడు, ఏంచెప్పను? ఆమె మాట్లాడకనుంచుంది. తెనుగులో, హిందూస్తానీలో అడిగాడు. మాట్లాడలేదు. నావంక తిరిగాడు. గోలయెందుకని రూపాయ జేబులోనించి తీసి చేతులో పెట్టాను. రెండునిమిషాలు మాయిద్దరికంకా చూసి వెళ్ళిపోయి, స్టేషను దగ్గిరగా నుంచుని చూస్తున్నాడు. ఆమె ముఖమే చెపుతోంది మాయిద్దరికీ సక్రమైన సంబంధం లేదని. మాటన్నా తీలులేని ఆమెని వెంటేసుకుని నడిస్తే, ప్రజలందరూ యేమంటారు? ఎక్కడికిపోనూ? ఏం చెయ్యను? ఎంతకాలమని? తలెత్తి ఎవరి మొహం చూడ్డానికీ సిగ్గుగా వుంది. కాని ఆమె నాపక్కన ఆ అమాయకంగా విశ్వాసం వుట్టిపడే కళ్ళతో, గుండ్రని చేతులతో, నల్లని జుట్టుతో, ముందు నే ననుభవిస్తాననుకునే సౌఖ్యాల ఆశలతో నాపక్కని నుంచున్నదనే సంతోషంలో, అన్నీ మరిచిపోయినాను. నాబట్టలూ భార్యసొమ్ములూ, పుస్తకాలూ పోతేనేం? జేబులో యాభైరూపాయలూ పక్కని యీపిల్లా వుంది. ఇంకేం కావాలి? యీనాడు అట్లా అనుకోనేమో కాని ఆనాడు అట్లా అనుకోనివాణ్ణే ఐతే, యెంతనిర్భాగ్యుణ్ణి ఐవుండాలి? నాపెట్టెకోసం చామర్లకోట వెళ్ళిగా మిథ్యా లనుకున్నాను. కాని నేనెక్కడవున్నానో ముసలాడు కనుక్కుంటే. ఏమీ యోచనలేకుండా స్టేషన్ దాటి యెర్రదుమ్ముతో నిండిన రోడ్డంబడి ఆమె వెనకా నేను ముందుగానడిచాము. వూళ్ళోకి వెళ్ళడమంటే భయంగావుంది. ఎవరైనా ఏదోవొకటి అడుగుతారు. ఏం చెప్పను? చిన్న తోటవుంది రోడ్డుప్రక్కన. ఇద్దరమూ అరటిచెట్టు క్రింద కూచున్నాము. చీకటి పడుతోంది. గోరువంకలు యెదురుగా ఆమదంచెట్టుమీద మాట్లాడుకుంటున్నాయి. మాకాళ్ళముందు నీళ్ళ మడుగులో బాతులు రెండు యీదుతున్నాయి. మానెత్తిమీద బృహస్పతి వుదయించాడు. నేనామె భుజంమీద చెయ్యేసి ముఖమెత్తి తడి పెదవుల్ని ముద్దుపెట్టుకున్నాను. లేచాము. బాగా చీకటయింది. దూరంగా కనపడుతున్న దీపాలవేపు నడిచాము. దోవలో మళ్ళా ఆమెను దగ్గిరగా లాక్కుని పక్కగా వొత్తుకున్నాను. జీవితమెంతో ఆనందంగా కనపడ్డది. తిండిలేకపోతేనేం, యిల్లులేకపోతేనేం, ఆ యెండాకాలపు పైర గాలిలో నక్షత్రాల

క్రింద ఏ గదిలో పడుకుంటేనేం? ఆమె జుట్టు నాచేతులమీద జీరాడుతో, ఆమె మెత్తని చల్లనిశరీరం నా కానుకుని పడుకుంటే నాకేం కావాలి? దీపాలదగ్గరగా వొచ్చాము అది బోట్లరేవు. యీ బోటులో యెక్కివెడితే, యెక్కడికైతేనేం? అయిదునిమిషాల్లో గది మాట్లాడి ఆమెని లోపలకెక్కించాను. మిటాయీ, పళ్ళూ, కొనితిన్నాము. చీకట్లో గదిలో ఆమెపక్కన కూచున్నాను. మాట్లాడకుండా కూచుంది. ఆమె నన్ను పలకరించాలని యెదురుచూశాను ఆమె కదలలేదు. నాకోసం రైలులో అంత ఆదుర్దాపడ్డదనిపి యిట్లా కూచుందేం? దిగులుగా వుందా? ఆకలేస్తుందా? ఏవూరు? ఆ ముసలా డెవరు? అని అడగాలని వుంది. కాని యెట్లా? ఆమెకి నిజంగా నామీద మనసుందనీ, పోనీ, నాపైనే తను యిప్పుడు ఆధారపడి వున్నదనీ, ఆమెకి తెలియచేసేట్టు చెయ్యాలని వుద్దేశ్యపడ్డాను. కిందికి జిగుతున్నట్టుగా జరిగాను, మాట్లాడలేదు. దిగి యిటూ అటూ వెదుకుతున్నట్టు తిరిగాను. చప్పుడులేదు. లోపలికి చప్పునవెళ్ళి విప్పినకోటు వేసుకుని బైలుదేరి, ఆమె వంక చూశాను. వేలన్నా కదిలించలేదు. నా కంతో కోపం వొచ్చింది, అరగంటసేపెక్కడో కూచున్నాను. పడవబాకా వూదారు. లోపల వొచ్చి కూచున్నాను. ఆమె తలన్నా యెత్తలేదు. రైల్లోపోయిన నాగొతులకి, 'షా' పుస్తకాలకీ దిగులుదయించింది. మొహం నీళ్ళకేసి తిప్పేసి, ఆమెతో నాకేం సంబంధం లేనట్టు తీవిగా సిగరెట్ కాలుస్తో, కూచున్నాను. పడవ కదిలింది. ఇంక తాళలేక, నేనా అమ్మాయికేసి జరిగి చెంపకింద చెయ్యేసి మొహం తిప్పుకున్నాను. వేడిగా నీళ్ళు నావేళ్ళకి తగిలాయి. పాపం ముక్కూమొహమూ యెరుగని నాతో సాహసంచేసి వచ్చేసిన యీముగ్ధ, యెంత భయపడుతోందో? భావన్నా నాకు అర్థం కాదు గద! నేనేం చేసినా పడవలిసిందే కద! ఇంక నాకంటే దిక్కులేక, నన్నే నమ్మిన యీ అబలపైన నామీద మోహం చూపలేదని నిష్కారణ ద్వేషాన్ని పూని, యిట్లా భయపెట్టి బాధించానుకదా, అని చాలా విచారం కలిగింది. ఆమె తలను గట్టిగా నాకదుముకుని "యెందుకు దుఃఖం, నా పిచ్చిపిల్లా! నిన్ను వొదిలాననుకున్నావా? నిన్ను వొదిలేస్తానా? నే మన్నానుగా? యీ కింతంలో

ప్రాణమున్నవాళ్ళు నిన్ను వొదులుతానా? ఎందుకు విచారం యిట్లారా" అన్నాను.

ఏమనుకుందో ఆ మాటలకి అర్థం; మొహం నాకు వొదిలేసి, ప్రతిమ లాగు కూచుంది. ఏమేమో మాట్లాడించాను. నాకు తెలిసిన రెండు హిందూస్తానీముక్కలూ, "అవ్, జావ్, ఖానా కాయా? కోన్ బస్తీ" ఇదికూడా పలికాను. అట్లానే కూచుంది. మళ్ళీ ఏవో ఆలోచనల్లో పడి నల్లని గట్లకేసి వాటిల్లో మెరిసే మిణుగురు పురుగులకేసి చూస్తో కూచున్నాను. ఏదో లాకులవద్ద పడవ ఆగింది. రాత్రి యిట్లానే గడుస్తోందే? నా పైని రూంలో మోహం చూపవలసిన యీ పిల్ల మూటలాగు మూల కూచునివుండే? నిద్రన్నా పోదు. ఇంత త్యాగమూ వృథా కావలసిందేనా? నిద్రరాదు. ఆ మోహంవేపే గాలిలో పడవ పోగగానే ఆమెదగ్గిరికి వెళ్ళి చాలా చనువుగా కాగలించుకున్నాను. మెల్లిగా నా మొహాన్ని నెట్టేసి, తల తిప్పుకుని కూచుంది. ఎందు కంత సిగ్గు! మళ్ళీమళ్ళీ సమీపించాను. రెండు నిమిషాలు వోర్చుకొని తరువాత నిరాకరిస్తుంది. మొదట్లో ఆ అభ్యంతరం కూడా ఆకర్షకంగానే వుంది. వృత్తబిడియం. మొగాణ్ణి నేను చొరవచెయ్యకపోతే యెట్లా? వెర్రి కామంతో మోటుసరసం ప్రారంభించాను. స్త్రీని ప్రేరేపించేందుకు వాత్స్యాయను డేమన్నాడా అని యోచించాను. నన్ను వొదుల్చుకొని గదిబైటికి వెళ్ళింది. ఏమి అవసరమో అని కూచున్నాను. ఎంతసేపటికీరాదు. వెళ్ళిచూస్తే టాపుమీద యెవరో కాపు ఆడవాళ్ళ దగ్గరగా కూచుని వుంది. ఎట్లా తీసుకురాను లోపలికి? యేమని పిలవను? వెళ్లి దగ్గిరగా కూచుని వాళ్ళు చూడకుండా చెయ్యిపట్టుకు లాగాను. కాని ఇంకా వాళ్ళదగ్గిరగా జరిగింది. వాళ్ళు నవ్వుకున్నట్టు తోచింది నాకు. అధికకోపంతో వొచ్చి గదిలో కూచున్నాను. దాన్ని కాలుతో తొయ్యాలనిపించింది. కృతఘ్నురాలు! ఐనా నా చేతుల్లోంచి యెక్కడికి పోతుంది లే! కాని ఆ రాత్రి వృథాగా గడపవలసిందేనా? నా ట్రంకు పోగొట్టుకున్నదీ, కాన్ఫరెన్సుకి వెళ్ళడం మానేసిందీ, ఇందుకేనా? డబ్బుతీసుకుని, వాగ్దత్తంచేసి, మోసంచేసి నిరాకరించే భోగందానిమీదవలె ఆగ్రహం కలిగింది దానిమీద, దీన్నేంచేస్తే యేం తప్పు? అనుకుంటూ ఆకోపం

లోనే నిద్రపోయి, యెప్పుడో పులికిపడిలేచాను. నల్లులు కుడుతున్నాయి. సుఖంగా లక్ష్మణరావుతోనూ, అతని చెల్లెలితోనూ, మన సుబ్బారావు తోనూ, 'శాస్త్రకొమ్ము'లో తిరుగుతో, రామవిలాస్ నాటకాలుచూస్తో వుండ వలసినవాణ్ణి, ఇట్లా యీ చెక్కలమీద, వొంటరిగా పడి రాజమండ్రివేపు పోతో వుండేగతిపట్టిందికద! ఇంతమూర్ఖుణ్ణెట్లా ఐనాను? ఈ పరదేశికన్య నెట్లా నమ్మాను? స్త్రీలమీద కోపంతో పురాణాల్లో రాసిన సంగతులన్నీ జ్ఞాపకానికి వొచ్చాయి. కాని ఆ అమ్మాయి రైల్లో యెంత ప్రేమచూపింది! నన్ను నమ్మి, ఆ ముసలివాణ్ణి వొదిలి—యిప్పుడే ఆమె నాప్రక్కన పడుకుని వుంటే—ఇరవై శాస్త్రకొమ్ములూ, ఇరవై సుబ్బారావులూ, ముప్పై స్నానం నరసింహారావులూ, యెందుకు ఆ అనుభవం ముందు? నే ననుభవించ గలిగి వుండే ఆనందమంతా స్ఫురణకువొచ్చి కోపమొచ్చింది! నన్నుచూసి నాకే జాలి వేసింది! నన్ను కోరివచ్చిన పిల్లని పోగొట్టుకున్న నిర్భాగ్యుణ్ణి. ఆ ముసలాడి మాత్రం చెయ్యలేకపోయినాను. వాడట్లా జుట్టుపట్టుకుని యీడ్చి గుద్దితే బాగా వేవుంది! నే నింత గౌరవంచేసి కోరితే టెక్కుచేస్తోంది. ఇట్లాకాదు వీళ్ళని సాధించేమార్గం దౌర్జన్యమే! బైటికి వెళ్ళి టాపుపైకి చూశాను. స్త్రీలందరూ నిద్రపోతున్నారు. ఆమె మాత్రం మేలుకుని కూచుంది దగ్గిరకి వెళ్ళి చెయ్యిపట్టుకుని మెల్లిగా లాగాను. వెనక్కిలాక్కుంది. నడుంచుట్టూ చేతులు వేసి గాఢాలింగనంచేసి రమ్మన్నాను. వెనక్కి జరిగింది. నాకు చాలా కోపమొచ్చింది. ఇంత ఇష్టంలేంది నన్నెందుకంత మోసపుచ్చాలి? చప్పున జుట్టుపట్టుకుని కిందికి లాగాను. చెక్కమీదికి జారింది. మెడపట్టుకుని ఒక్కతోపు తోశాను. మోకాళ్ళమీద పడ్డది. వ్యవధానమివ్వక వెంటనే లోపలికి తోశాను. తెప్పరిల్లడానికీ, అరవడానికీ వ్యవధిలేక గదిలో చెక్కలమీద పక్కగా పడ్డది. వెంటనే వెళ్ళి వెల్లకిలా తిప్పి చంకలదగ్గర చేతులు అదిమి మోహంతో ఆమెను సమీపించాను. చేతులతో బలంగాతోసింది నన్ను. ఆభ్యంతరమేమో కనుక్కునే వీలులేదు. ఏంచెయ్యను? ఈ పెంకితనానికి, అన్యాయానికి కోపం ఘెక్కువవుతోంది నాకు. నా బలమంతా వుపయోగించి, ఆమెచేతుల్ని విరిచి, ఆమెను ఆక్రమించుకున్నాను. కాని ఒలమైన ఆ చేతులు నేనాశించినట్లు స్వాధీనమౌతాయా? ఆ చీకట్లో ఇంక నాఇష్టమాయీ

నేనూ భీమకీచకులవలె మల్లయుద్ధం మొదలుపెట్టాము. ఆమెది రొట్టెలబలం, పరిఅన్నంగాణ్ణి ఎంత మొగాణ్ణైతేమాత్రం గెలవగలనా? ఏం చెయ్యలేక కోపమొచ్చి, తలకాయి చెక్కిళ్ళ్ని వేసి కొట్టాను. నాచేతుల్ని తన చేతుల్తో ఒడతీసి పట్టుకుని, ఇంక ఏంచేస్తావని చూస్తోంది, కళ్ళమీద పడ్డ జుట్టులోంచి. చప్పున చేతులు వొదుల్చుకుని మళ్ళీ కలియపడ్డాను. వొగరుస్తో, మధ్య మధ్య మెల్లిగా ఏమో అంటోంది తన భాషలో! తిట్లేమో అని నాకు సిగ్గేసింది. మీద కూచున్న నన్ను తోసేసి లేవబోయింది. ఇంక నా శక్తి ఆగదని తోచిందినాకు. ఇంక అన్యాయయుద్ధం ప్రారంభించాను. ఇష్టమొచ్చిన బూతులన్నీ నోటినిండా తిట్టుకున్నాను. ఆ పడవచెక్కలన్నీ విరిగేటట్టు వూగాయి. యూమెత్రెసెం నల్లులన్నీ చచ్చివుంటాయి. కింద అసహాయంగా పడివున్న ఆమెని జుట్టంతా పీకాను. బుజాలూ, చెంపలూ, రొమ్ము కొరికాను, గోళ్ళు గుచ్చాను. రవిక ఒక్కవూపుతో చించి ఆ వక్షాన్ని చూసి జయభేరి మోగించి నవ్వాను. నేను చేసిన గాట్లరక్తం నానోట్లోనే చిమ్మింది. అరవదు, మాట్లాడదు వూరికే పెనుగుతుంది. ఆ మొద్దుభాషలో ఏమిటో తిడుతుంది. వివస్త్రయైన ఆమెని చూడగానే, నిగనిగలాడే ఆమె తొడలూ, అంటుకునివున్న ఆమె నడుమూ, చూడగానే నాకు మళ్ళీ కోపంపోయి కామ మెక్కువయింది. మళ్ళీ చివర సారి గట్టిగా ప్రయత్నించి, మెలికవేసి బిగబట్టిన ఆమెచేతుల్ని కాని, కాళ్లని గాని కదిలించలేక ఎంత ప్రయత్నించినా వుండవలె ఆమె అంతా దొర్లడం చేత నిరాశపుట్టి నిస్సహాయుణ్ణయి చూస్తోకూచున్నాను. నావుద్ధృతం తగ్గి పశువువలె ప్రవర్తించిన నా క్రూరత్వానికీ, లజ్జాహీనత్వానికీ నేను సిగ్గుపడి, ఆమెకి మొహం చూపలేక బైటికివచ్చాను. కాని ఆమెమీది కోపం పోలేదు. తలుచుకున్నప్పుడల్లా నాకు మండిపోతోంది ఇంతకీ ఆమె సొమ్మేంపోయింది? అనే భావం వదలదు. పడవఆగింది. దూకేసి వెళ్ళిపోయినాను వూళ్ళోకి. వూరిపేరన్నా ఎవర్నీ అడగలేదు. ఆమె? ఆమె ఏమయిందో! రవికా, చీరా, లేదంటావా? నే నేం చెయ్యను?